

In de zaken:

ALBERTO CAMPOLONGO,

ambtenaar bij de Europese Investeringsbank te Brussel,
bijgestaan door mr. F. Pecoraro, advocaat te Florence,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van
mr. F. Probst, rue Ermesinde 103, Luxemburg,

Verzoeker,

tegen

HOGЕ АУТОРИТЕИТ VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP
VOOR KOLEN EN STAAL,

vertegenwoordigd door prof. G. Pasetti, juridisch adviseur bij de
Hoge Autoriteit, als gemachtigde,
bijgestaan door prof. A. Trabucchi, hoogleraar aan de Universi-
teit te Padua,
advocaat bij de Corte di Cassazione, te Rome,
ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore, Place
de Metz 2, Luxemburg,

Verweerster,

betreffende:

zaak 27-59: het beroep tot nietigverklaring van de beschikking ver-
vat in de brief van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit d.d.
7 maart 1959, waarbij verzoeker is medegedeeld dat zijn ont-
slagaanvraag niet kon worden aanvaard;

zaak 39-59: het beroep tot nietigverklaring van de beschikking van
de Voorzitter van de Hoge Autoriteit d.d. 2 juli 1959, voorzover
daarin de gevolgen van het ontslag van verzoeker, dat in deze
beschikking is aanvaard, en de vergoeding wegens beëindiging
van het dienstverband zijn geregeld.

HET HOF VAN JUSTITIE (TWEDE KAMER)

samengesteld als volgt:

R. Rossi, *President,*

A. M. Donner, Ch. L. Hammes (*Rechter-Rapporteur*), *Rechtens,*
Advocaat-Generaal: K. Roemer,

Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende:

A R R E S T

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I. – Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten, die aan de onderhavige gedingen ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

1. Alberto Campolongo trad op 11 februari 1954 in dienst van de Hoge Autoriteit (Afdeling Economie) en werd op 15 oktober 1956 in vaste dienst aangesteld, zulks met ingang van 1 juli 1956.
2. Bij brief van 18 maart 1958 diende hij zijn ontslagaanvraag in.
3. De Hoge Autoriteit, die door Campolongo op de hoogte was gesteld van zijn benoeming bij de Europese Investeringsbank, deelde hem bij nota van 24 april 1958 mede, dat zij, in overleg met deze instelling, had besloten haar ambtenaren die overgingen naar de Europese Investeringsbank voorlopig te beschouwen als te zijn in het genot gesteld van een verlof om redenen van persoonlijke aard, in afwachting van de vaststelling van een voor de ambtenaren van alle instellingen van de Europese Gemeenschappen geldend statuut.

Dientengevolge werd verzoeker uitgenodigd, bij de Hoge Autoriteit een verlof om redenen van persoonlijke aard aan te vragen.
4. Bij brief van 25 april 1958 deelde verzoeker de Hoge Autoriteit mede, dat hij enerzijds geen grond had om zijn voornemen tot het nemen van ontslag, zoals neergelegd in zijn brief van 18 maart 1958 te wijzigen, doch dat hij anderzijds kon instemmen met bepaalde maatregelen van voorlopige aard en derhalve bereid was een verlof om redenen van persoonlijke aard te aanvaarden.
5. Bij beschikking van 2 mei 1958 „verleende” de Hoge Autoriteit, „gezien het verzoek” van verzoeker, hem een verlof om redenen van persoonlijke aard.
6. Op 11 februari 1959 diende verzoeker opnieuw zijn ontslagaanvraag bij de Voorzitter van de Hoge Autoriteit in.

7. Bij brief van 7 maart 1959 deelde de Directeur van de Afdeling Personeel en Administratie, namens de Voorzitter van de Hoge Autoriteit, verzoeker mede, dat zijn ontslagaanvraag niet kon worden aanvaard en dat de Hoge Autoriteit de Europese Investeringsbank een minnelijke schikking had voorgesteld.

8. Op 8 mei 1959 stelde Campolongo tegen de beschikking vervat in genoemde brief van 7 maart 1959 een beroep in, hetwelk werd ingeschreven onder No. 27-59.

9. Bij brief van 2 juli 1959 deelde de Voorzitter van de Hoge Autoriteit verzoeker mede, dat hij had besloten het ontslag definitief te verlenen, daar de Europese Investeringsbank niet was ingegaan op zijn voorstel tot een minnelijke regeling van de positie van verzoeker.

Deze brief stelde eveneens het recht van verzoeker op verschillende vergoedingen en toelagen (installatievergoeding bij vertrek, verhuisvergoeding, uitkering bij vertrek) vast, zulks op basis van de richtlijnen die de Hoge Autoriteit in acht nam voor de vergoedingen aan ambtenaren die door een verlof om redenen van persoonlijke aard in de gelegenheid waren, in dienst te treden bij een van de instellingen van de nieuwe Europese Gemeenschappen.

10. In een tweede verzoekschrift, ingediend op 31 juli 1959 en ingeschreven onder No. 39-59, vorderde Campolongo de nietigverklaring van de beschikking vervat in de brief van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit van 2 juli 1959, voorzover daarin de gevolgen van het ontslag en de vergoeding wegens beëindiging van het dienstverband waren geregeld.

II. — Conclusies van partijen

1. ZAAK 27-59

Overwegende dat *verzoeker* bij inleidend verzoekschrift concludeert tot nietigverklaring van de beschikking vervat in de brief van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit van 7 maart 1959, waarbij het gevraagde ontslag is geweigerd, en tot veroordeling van de Hoge Autoriteit in de kosten;

– dat hij voorts bij conclusie van repliek verzoekt, dat het beroep ontvankelijk wordt verklaard en voorzover nodig wordt gevoegd met het beroep, dat inmiddels was ingesteld onder No. 39-59;

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* primair concludeert, dat het Hof het beroep niet-ontvankelijk zal verklaren en subsidiair, ten principale, dat het Hof zal verstaan dat het beroep zonder voorwerp is geraakt en, met betrekking tot de kosten, de vordering van verzoeker om deze te haren laste te brengen zal verwerpen;

– dat verweerster bij conclusie van dupliek stelt, dat zij tegen voeging van de beroepen 27-59 en 39-59 geen bezwaar heeft;

2. ZAAK 39-59

Overwegende dat *verzoeker* bij inleidend verzoekschrift concludeert tot nietigverklaring, met alle rechtsgevolgen van dien, in het bijzonder ten aanzien van de kosten, van de beschikking van de Voorziter van de Hoge Autoriteit de dato 2 juli 1959, voorzover daarin de gevolgen van het ontslag en de vergoeding wegens beëindiging van het dienstverband zijn geregeld;

– dat hij eveneens concludeert tot voeging van dit beroep met de zaak 27-59;

– dat verzoeker bij repliek aanvullend heeft geconcludeerd, dat het den Hove behage:

- de Hoge Autoriteit te bevelen zijn persoonsdossier over te leggen;
- te verstaan dat zijn op 11 februari 1959 aangevraagde ontslag volgens de terzake geldende wettelijke bepalingen van kracht zal worden op 12 maart 1959, althans uiterlijk op 11 mei 1959;
- te verstaan dat de Hoge Autoriteit gehouden is, ten gevolge van zijn ontslag en op grond van zijn statutaire positie, aan hem uit te keren:
 - a) de installatievergoeding bij vertrek ten bedrage van 4 maanden van zijn laatste bezoldiging;

- b) de reiskosten van Luxemburg naar Brussel voor hem en zijn gezin;
- c) het gekapitaliseerde bedrag van zijn saldo bij het Voorzieningsfonds;
- d) het gekapitaliseerde bedrag van de voor zijn pensioen op zijn bezoldiging ingehouden bedragen;
- e) de uitkering bij vertrek ten bedrage van anderhalf maal zijn laatste maandelijkse bezoldiging wegens een diensttijd van een jaar en tien maanden;
- f) de compensatie ter hoogte van achtdertigsten van zijn maandelijkse inkomsten wegens op 1 mei niet genoten gewoon verlof, alsmede de reiskosten wegens verlof;
- g) interessen ad 5% of een ander naar behoren vast te stellen bedrag ten honderd over de uit hoofde van deze verschillende verplichtingen verschuldigde bedragen, te rekenen vanaf 12 maart 1959, althans 11 mei 1959;

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* concludeert tot verwerping van de vorderingen van het verzoekschrift en tot voeging met de zaak 27-59;

III. — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

A. ZAAK 27-59

1. *Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep*

Verweerster voert aan, dat het beroep niet ontvankelijk is, omdat het later dan een maand na de betekening van de bestreden beschikking is ingesteld.

Het Reglement voor de procesvoering van 21 februari 1957, van toepassing op geschillen tussen de Gemeenschap en haar ambtenaren, stelde voor de indiening van de beroepen der ambtenaren een termijn van twee maanden; dit bijzondere Reglement is afgeschaft bij het nieuwe Reglement voor de procesvoering van 3 maart 1959 (artikel 110, sub d), dat geen bepaling bevat omtrent de termijnen

voor de indiening van beroepen. De Hoge Autoriteit is daarom van mening, dat de termijn van een maand, die in het Verdrag E.G.K.S. (artikel 33) voor beroepen in rechte is vastgesteld, algemeen moet worden toegepast.

Daar de bestreden beschikking is gedateerd 7 maart 1959 en verzoeker heeft bereikt op 9 maart, is het op 8 mei ingestelde beroep tardief ingesteld en niet ontvankelijk.

Verzoeker meent, dat de door de Hoge Autoriteit opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid niet gegrond is, en wel om twee redenen.

In de eerste plaats is hij in het algemeen van oordeel, dat de op straffe van verval bij artikel 33 van het Verdrag E.G.K.S. vastgestelde termijn niet bij analogie mag worden uitgebreid tot beroepen, die betrekking hebben op een geheel andere materie. De afschaffing van de termijn van twee maanden is slechts voor één uitleg vatbaar: het vereiste van een termijn voor de beroepen van de ambtenaren der Gemeenschappen is vervallen en de vóór de afkondiging van het bijzondere Reglement van 21 februari 1957 bestaande situatie, waarbij geen termijnen waren voorgeschreven, is herleefd; in dit verband verwijst hij naar de rechtspraak van het Hof E.G.K.S. in de zaak 10-55 (Mirosevich tegen Hoge Autoriteit).

In de tweede plaats voert verzoeker aan, dat het Reglement voor de procesvoering van 3 maart 1959 eerst op 21 maart is openbaar gemaakt in het Publikatieblad en in werking getreden; het bijzondere Reglement van 21 februari 1957 is derhalve eerst op die datum afgeschaft (door artikel 110 van het nieuwe Reglement). De termijn van twee maanden te rekenen vanaf de betekening van de beschikking was bijgevolg reeds begonnen te lopen, zodat hier het beginsel van procesrecht geldt, dat beroepstermijnen, die lopen op het tijdstip waarop een nieuwe regel van kracht wordt, door de vroegere regel beheerst blijven.

2. *Ten aanzien van het voorwerp van beroep.*

Verweerster stelt in haar verweerschrift, dat de zaak zonder voorwerp is geraakt ten gevolge van de beschikking van 2 juli 1959

— waarbij het ontslag van verzoeker, dat tevoren was geweigerd, definitief is verleend — waardoor de bestreden beschikking praktisch is komen te vervallen.

Nadat verzoeker ook tegen deze beschikking beroep had ingesteld, heeft de Hoge Autoriteit dit verweer bij dupliek niet gehandhaafd.

Verzoeker neemt niet uitdrukkelijk stelling tegen het verweer, dat de Hoge Autoriteit aan het voorwerp van het beroep ontleent. De omstandigheid, dat hij zich door de beschikking van 2 juli 1959 slechts gedeeltelijk voldaan acht, bewijst echter, dat hij niet van mening is dat het beroep zonder voorwerp is geraakt; dit wordt bevestigd door zijn verzoek tot voeging van de beide zaken.

3. *Ten principale*

Verzoeker stelt, dat de Hoge Autoriteit zich in de beschikking van 7 maart 1959, waarbij zijn ontslag is geweigerd, heeft schuldig gemaakt aan een excès de pouvoir door schending en verkeerde toepassing van artikel 41 van het Personeelsstatuut en door schending van algemene rechtsbeginselen inzake duur en beëindiging van de arbeidsovereenkomst.

a) Schending en verkeerde toepassing van artikel 41 van het Personeelsstatuut

Verzoeker is van mening dat de arbeidsovereenkomst voor de ambtenaren van de E.G.K.S., zoals deze door het Personeelsstatuut van 21 januari 1956 wordt geregeld, van onbeperkte duur is.

Bij deze overeenkomst heeft iedere partij op elk gewenst moment het recht, door een eenzijdige wilsverklaring een einde te maken aan de rechtsband; de wilsverklaring van de andere partij is niet vereist en kan dus geen rechtsgevolg hebben.

Artikel 41, sub A, van het Personeelsstatuut houdt in, dat de wilsverklaring van de ambtenaar vergezeld gaat van een wilsverklaring van het tot aanstelling bevoegde gezag, „krachtens welke het

ontslag definitief wordt", doch dat betekent niet, dat het besluit van dat gezag de geldigheid aantast van het verbreken van de contractsbond, doch alleen dat het invloed heeft op de gevolgen daarvan, met dien verstande dat het intreden van deze gevolgen in het belang van de dienst en voor een uitdrukkelijk in het Statuut genoemde termijn kan worden geschorst of vertraagd. Na het verstrijken van deze termijn wordt het ontslag van rechtswege van kracht.

Bijgevolg heeft de Voorzitter van de Hoge Autoriteit in de onderhavige zaak zijn bevoegdheden overschreden door aan verzoeker het ontslag te weigeren. Hij had dit integendeel moeten aanvaarden en daarvan akte verlenen met vaststelling van de datum waarop het ontslag van kracht zou worden; de omstandigheid, dat verzoeker een verlof om redenen van persoonlijke aard genoot tot 30 april 1960, ontnam de Hoge Autoriteit zelfs de mogelijkheid, redenen van dienstbelang aan te voeren teneinde het van kracht worden van het ontslag met inachtneming van de in het Statuut voorgeschreven beperkingen uit te stellen.

- b) Schending van algemene rechtsbeginselen inzake duur en beëindiging van de arbeidsverhouding

Verzoeker wijst er op dat algemeen wordt aangenomen, dat een arbeidsovereenkomst niet van onbepaalde duur kan zijn en betrokkene niet voor zijn gehele leven kan binden.

Een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, waarvan de gevolgen alleen door de werkgever zouden worden bepaald, zou voor de werknemer de betekenis hebben van een eeuwigdurende arbeidsovereenkomst, waarvan de beëindiging afhankelijk zou zijn van de werkgever. Een dergelijke overeenkomst zou nietig zijn.

De bestreden beschikking, waarbij de ontslagaanvraag van verzoeker is afgewezen, schendt dit algemene rechtsbeginsel en is daarom nietig; zij zou dit ook zijn, indien de weigering was gebaseerd op een regel van het Personeelsstatuut, hetwelk dan in dit opzicht ongeldig zou zijn.

Voorts stelt verzoeker, dat inzake publiekrechtelijke arbeidsverhoudingen de administratie alleen om ernstige redenen van dienstbelang mag weigeren, de ontslagaanvraag van een ambtenaar te aanvaarden of de desbetreffende beslissing mag uitstellen.

Doch de bestreden beschikking bevat geen enkele geldige rechtvaardigingsgrond voor afwijzing van het ontslag, daar de aangevoerde grond niet is ontleend aan redenen van dienstbelang, doch aan andere redenen die noch met het dienstbelang noch met de arbeidsovereenkomst zelf van doen hebben.

Verweerster gaat niet in op de materiële argumenten van verzoeker.

Zij volstaat met de stelling, dat verzoeker in zijn brief van 25 april 1958 een verzoek om ontslag op grond van persoonlijke aard voor de duur van twee jaar had aanvaard en ermede had ingestemd, eerst definitief ontslag te verzoeken op het tijdstip waarop de gevolgen van zijn overgang naar een andere instelling zouden zijn geregeld. Met het oog op deze houding van verzoeker moest zijn ontslagaanvraag van 11 februari 1959, welke in strijd was met het in gemeen overleg ingenomen voorlopige standpunt, worden beschouwd als een voorstel, dat de Hoge Autoriteit vrij was te aanvaarden of te weigeren. De weigering van dit ontslag op een tijdstip, waarop het nog mogelijk leek met de Bank tot overeenstemming te komen, was dus geldig en geoorloofd.

Verzoeker ontkent dat er tussen de Hoge Autoriteit en hem een zodanige afspraak bestond, dat de weigering van zijn ontslag daardoor werd gerechtvaardigd; hij wijst er op, dat van deze afspraak in de bestreden beschikking geen melding is gemaakt.

B. ZAAK 39-59

1. *Schending van artikel 41, sub A, Tweede en derde lid, van het Personeelsstatuut*

Verzoekers eerste grief betreft de omstandigheid, dat de bestreden beschikking, waarbij zijn ontslag definitief is verleend, eerst op 2 juli 1959 is genomen en dat zij de datum, waarop het ontslag van kracht wordt, niet vermeldt.

Hij is van mening, dat de Hoge Autoriteit dusdoende zijn ontslag heeft doen ingaan, hetzij op de datum van de bestreden brief (2 juli 1959), hetzij op die van de ontvangst (7 juli 1959).

Volgens artikel 41, sub A, tweede en derde lid, van het Personeelsstatuut van de E.G.K.S. dient de beslissing, krachtens welke het ontslag definitief wordt, door het tot aanstelling bevoegde gezag binnen één maand na ontvangst van de ontslagaanvraag te worden genomen; het ontslag wordt van kracht op de door dit gezag vastgestelde datum, met dien verstande dat wat betreft de ambtenaren van de categorie A (waartoe verzoeker behoort) niet meer dan drie maanden na ontvangst van het bezoek om ontslag mogen zijn verstreken.

Daar verzoeker op 11 februari 1959 zijn ontslag heeft aangevraagd, had de beschikking van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit uiterlijk op 12 maart 1959 behoren te zijn genomen. Het ontslag behoorde hetzij op deze datum hetzij uiterlijk op 11 mei 1959 te zijn ingegaan, ofschoon, wat laatstgenoemde datum betreft, de maximumtermijn van drie maanden, waarbinnen het ontslag van kracht wordt, moet worden gemotiveerd met redenen van dienstbelang, waarvan in het onderhavige geval geen sprake is, daar verzoeker ten tijde van zijn ontslag een verlof om redenen van persoonlijke aard genoot, in welke positie geen sprake is van enige werkzaamheid, derhalve evenmin van dienstbelang.

Verweerster antwoordt, dat de bestreden beschikking weliswaar geen termijn stelt voor het van kracht worden van het ontslag van verzoeker — hetgeen inderdaad betekent, dat het ontslag is ingegaan op 2 juli 1959, datum van de bestreden beschikking — doch dat dit slechts het rechtstreekse gevolg is van de brief van 25 april 1958, waarbij verzoeker instemde met een verlof om redenen van persoonlijke aard. Deze instemming hield in, dat hij er van afzag terstond de voordelen te genieten welke aan de normale beëindiging van de arbeidsovereenkomst zijn verbonden; het normaal toepasselijke statutaire stelsel werd hierdoor opzij geschoven. In deze aldus overeengekomen positie was wijziging, als door verzoeker in zijn ontslagbrief van 11 februari 1959 eenzijdig voorgesteld, eerst mogelijk met toestemming van de Hoge Autoriteit.

Verzoeker antwoordt dat het verlot om redenen van persoonlijke aard, zoals dit in het Personeelsstatuut is geregeld (artikel 33), geenszins impliceert, dat de ambtenaar afziet, zelfs niet stilzwijgend, van zijn recht op het nemen van ontslag.

Voorts wijst hij erop, dat hij slechts onder voorbehoud met het verlot had ingestemd, dat de Hoge Autoriteit de duur van het verlot eenzijdig op twee jaar had vastgesteld en ten slotte dat de aanvaarding van het verlot was onderworpen aan de niet-ervulde voorwaarde van een regeling tussen de Hoge Autoriteit en de Bank. Zijn ontslagaanvraag mag dus niet worden beschouwd als de eenzijdige wijziging van een afspraak tussen partijen, waarvan de gevolgen door de Hoge Autoriteit zouden kunnen worden geregeld; de Hoge Autoriteit was integendeel gehouden de termijnen en voorschriften van artikel 41 van het Personeelsstatuut in acht te nemen.

Verweerster voert tegen het eerste middel voorts nog aan, dat verzoeker geen belang heeft. Deze genoot immers een verlot om redenen van persoonlijke aard; de beëindiging van deze situatie brengt haar eigen gevolgen met zich.

Verzoeker rechtvaardigt zijn belang enerzijds met een beroep op de omstandigheid, dat hij gevaar liep zich in de zaak 27-59 te zien tegenwerpen dat hij zijn rechten had verwerkt, omdat hij het probleem van de datum van zijn ontslag in de zaak 39-59 niet aan de orde had gesteld, anderzijds op de omstandigheid dat de interessen over de bij de beëindiging van de arbeidsovereenkomst opeisbare toelagen, welke in geval van te late betaling verschuldigd worden, beginnen te lopen op het tijdstip waarop deze overeenkomst wordt beëindigd.

Verweerster antwoordt, dat de datum van ontslag in elk geval niet van invloed is op de ingeval van te late betaling verschuldigde interessen. Immers, met betrekking tot de uitkering bij vertrek geldt artikel 62 van het Algemeen Reglement voor de betaling van interessen tot aan de beëindiging van de arbeidsverhouding, voor de periode daarna geldt de toezegging van de Hoge Autoriteit in de

bestreden brief. Met betrekking tot de andere toelagen waarop verzoeker zich beroept, merkt de Hoge Autoriteit op, dat het recht op interessen eerst bestaat vanaf de ingebrekestelling; deze heeft eerst in de conclusie van repliek in de zaak 39-59 plaatsgevonden.

2. *De andere middelen van beroep*

De andere middelen van verzoeker, namelijk schending van enige artikelen van het Algemeen Reglement en van algemene beginselen van arbeidsrecht bestrijdt de *Hoge Autoriteit* met een algemene stelling, namelijk die van de fundamentele eenheid van de Europese Gemeenschappen.

Op grond van deze eenheid is zij van mening, dat het systeem, hetwelk geldt voor de ambtenaren die de Gemeenschap definitief verlaten, geen toepassing kan vinden op de ambtenaren die slechts overgaan naar de dienst van een andere instelling van de Gemeenschappen.

Het Personeelsstatuut en het Algemeen Reglement zijn vastgesteld op een tijdstip, waarop slechts één enkele Europese Gemeenschap bestond en waarop overgang naar een andere derhalve niet denkbaar was. In die tijd was het alleen mogelijk, dat een ambtenaar binnen het kader van de E.G.K.S. van de ene instelling naar de andere werd overgeplaatst; de Hoge Autoriteit acht het vanzelfsprekend, dat de regels betreffende de beëindiging van de arbeidsverhouding op een dergelijke overplaatsing niet van toepassing zijn.

De afwezigheid van een algemene regeling voor de betrekkingen tussen de drie Gemeenschappen, in het bijzonder ten aanzien van hun ambtenaren, kan naar het oordeel van de Hoge Autoriteit niet tot gevolg hebben, dat de voorschriften omtrent ontslag worden uitgebreid tot het geval dat een ambtenaar wordt overgeplaatst binnen het kader van een algemene organisatie op Europees niveau die, hoewel samengesteld uit verschillende rechtspersonen, niettemin in wezen een eenheid is.

Verzoeker is daarentegen van mening, dat de Hoge Autoriteit ten onrechte haar weigering om het Algemeen Reglement toe te

passen meent te kunnen motiveren met de stelling, dat dit slechts geldt voor de ambtenaren die de E.G.K.S. definitief verlaten, en niet voor hen die overgaan in de dienst van een andere Europese organisatie.

Het Reglement houdt rekening met laatstgenoemd geval, daar artikel 61 het volgende bepaalt:

„De ambtenaar, die zijn werkzaamheden bij de Gemeenschap beëindigt ten-einde in dienst te treden bij een nationaal, internationaal of supra-nationaal overheidsorgaan of lichaam, dat met de Gemeenschap een overeenkomst heeft afgesloten, heeft het recht het actuariële equivalent van zijn rechten op ouderdomspensioen bij de Gemeenschap naar het pensioenfonds van dit overheidsorgaan of lichaam te doen overschrijven.”

Het is dus niet juist, dat er sprake is van een leemte; het Reglement moet in casu worden toegepast.

Overigens ontkent verzoeker, dat ten tijde van het ontstaan van het Statuut en van het Reglement niet voorzienbaar was, dat een ambtenaar in de dienst van een andere Europese Gemeenschap zou kunnen overgaan.

Hij stelt dat de Bank, die zelfstandig rechtspersoonlijkheid geniet, geen instelling is van de nieuwe Europese Gemeenschappen.

Verweerster antwoordt, dat artikel 61 van het Reglement niet de betekenis heeft die verzoeker daaraan toekent, daar het, gezien het tijdstip van afkondiging, slechts betrekking heeft op organisaties welke volkomen vreemd zijn aan de Gemeenschappen der Zes (O.E.E.S., Raad van Europa enz.).

Zij is voorts van mening, dat de Bank, die is opgericht bij het Verdrag E.E.G. en onder de rechtsmacht van het Hof valt, structureel wel degelijk is verbonden met de Europese Economische Gemeenschap.

- a) Schending van de artikelen 12, 13, 15 en 62 van het Algemeen Reglement van de Gemeenschap

Verzoeker is van mening, dat de bepalingen van het Algemeen Reglement aangaande de installatievergoeding bij vertrek (artikel 12,

sub a), de reiskosten (artikel 13, sub a, ad 2), de verhuiskosten (artikel 15, sub b) en de uitkering bij vertrek (artikel 62) geen onderscheid maken tussen ambtenaren, die hun functies op normale wijze neerleggen, en degenen die dit doen teneinde in dienst te treden bij een andere instelling, al dan niet „via” een verlof om redenen van persoonlijke aard; de bepalingen gelden ook voor laatstgenoemde ambtenaren.

De bestreden beschikking miskent dus deze artikelen, door de bepalingen niet op verzoeker toe te passen.

In de conclusie van repliek voegt verzoeker hieraan toe dat, indien op zijn verzoek het Hof het gedeelte van de bestreden beschikking dat de financiële uitkeringen betreft nietigverklaart, het Hof zal dienen vast te stellen, op welke uitkeringen hij recht heeft. Hij geeft een opsomming van de uitkeringen waarop hij aanspraak maakt: installatievergoeding bij vertrek ten bedrage van vier maanden van zijn bezoldiging, de reiskosten van Luxemburg naar Brussel, het bedrag van zijn saldo bij het Voorzieningsfonds; hij verklaart af te zien van de terugbetaling der verhuiskosten.

Volgens *verweerster* zou toegeven aan de verlangens van verzoeker een misbruik van recht sanctioneren. Immers, verzoeker beroept zich op bepalingen die voor een geheel andere casuspositie zijn geschreven.

De Hoge Autoriteit onderwerpt deze vorderingen vervolgens aan een onderzoek en merkt daarbij op, dat uitkering van de installatievergoeding bij vertrek en van de reis- en verhuiskosten de werkelijkheid geweld zou aandoen en zelfs tot gevolg zou hebben, dat de betaling tweemaal zou geschieden, hetgeen beslist onaanvaardbaar zou zijn. De installatievergoeding bij vertrek is overigens aan een minimum diensttijd gebonden.

Wat betreft de door verzoeker gevorderde uitkering bij vertrek, acht de Hoge Autoriteit het eveneens onaanvaardbaar, dat kapitaal, dat met het oog op sociale voorzieningen is bijeengebracht, achtereenvolgens en volledig zou worden geliquideerd; dit ware in strijd met het stelsel van de pensioenregeling.

Naar de mening van *verzoeker* kan er in casu geen sprake zijn van misbruik van recht; daarvoor is volgens hem vereist, dat schade is ontstaan door het gebruik van een met het oog op het veroorzaken van schade gecreëerd recht. Integendeel, hij oefent een bestaand recht uit waarbij hij een wettig belang heeft.

Verweerster antwoordt, dat *verzoeker* het begrip misbruik van recht verwart met een handeling die wordt begaan met de uitsluitende bedoeling om schade toe te brengen. Er is wel degelijk misbruik van recht, daar *verzoeker* een voorschrift naar de letter opvat teneinde voordelen te verkrijgen, welke voor een geheel ander doel zijn bestemd.

- b) Schending van algemene rechtsbeginselen inzake de beëindiging van de arbeidsovereenkomst en de uitkering van bijbehorende toelagen

Verzoeker stelt, dat bij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur de bij beëindiging van het dienstverband opeisbare vergoedingen verschuldigd zijn, ongeacht de voordelen die de werknemer in zijn nieuwe werkkring te wachten staan, en dat de weigering van de vergoedingen van artikel 12 en artikel 15 van het Reglement, onder voorwendsel dat *verzoeker* in zijn nieuwe werkkring overeenkomstige voordelen zal genieten, rechtens niet gegrond is.

Op grond van de sub a) opgeworpen argumenten acht *verweerster* het betoog van *verzoeker* niet gegrond, te meer omdat de voornaamste voorwaarde, de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, zou ontbreken.

Verzoeker stelt daarentegen, dat zijn ontslag in de brief van 2 juli 1959 onvoorwaardelijk is aanvaard, behoudens de regeling van de financiële vraagstukken. De Hoge Autoriteit heeft deze brief trouwens geproduceerd in de zaak 27-59 om daardoor aan te tonen dat deze zaak een voorwerp mist, daar de brief de aanvankelijke afwijzende beschikking praktisch ongedaan maakt, waarmee de Hoge Autoriteit erkent dat de arbeidsverhouding wel degelijk was beëindigd.

c) Schending van de artikelen 29 en 14 van het
Algemeen Reglement

Verzoeker acht zich ten slotte daardoor gegriefd, dat de bestreden beschikking geen compensatie toekent voor niet genoten jaarlijks verlof ($\frac{8}{30}$ van zijn maandelijks inkomsten) en evenmin de reiskosten wegens het jaarlijks verlof.

Verweerster antwoordt, dat de betaling van deze bedragen in de bestreden beschikking geenszins wordt geweigerd.

Verzoeker neemt er nota van, dat de Hoge Autoriteit bereid is deze bedragen te betalen.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

I. — Van de procedure

1. Overwegende dat het in het belang van een goede rechtsbedeling juist voorkomt, de in het register van het Hof onder Nos. 27-59 en 39-59 ingeschreven zaken wegens verknochtheid te voegen en bij een en hetzelfde arrest te berechten;

Overwegende dat partijen deze maatregel hebben verzocht; dat de Advocaat-Generaal zich in zijn conclusies er niet tegen heeft verzet; dat daarmede is voldaan aan de bepalingen van artikel 43 van het Reglement voor de procesvoering;

2. Overwegende dat noch de procespartijen, noch de Advocaat-Generaal uit het oogpunt van vormvoorschriften tegen een van beide beroepen bezwaren hebben aangevoerd;

dat evenmin aanleiding bestaat tot het maken van opmerkingen ambtshalve;

II. — Van de vordering tot nietigverklaring van de beschikking vervat in de brief van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit d.d. 7 maart 1959 (Zaak 27-59)

1. TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat verzoeker stelt, dat de Voorzitter van de Hoge Autoriteit bij beschikking van 7 maart 1959 het ontslag, dat hij op

11 februari 1959 had aangevraagd, ten onrechte heeft geweigerd te verlenen;

Overwegende dat reeds aanstonds kan worden opgemerkt, dat het ontslag hem vervolgens is verleend bij beschikking van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit van 2 juli 1959;

dat laatstgenoemde beschikking is uitgevaardigd vóór de nederlegging van het verweerschrift van de Hoge Autoriteit (13 juli 1959) en dat deze zich ertoe beperkt tegen de vordering van verzoeker weren van niet-ontvankelijkheid op te werpen, enerzijds wegens het tardief instellen van beroep (a), anderzijds wegens gebrek aan voorwerp (b);

a) *Met betrekking tot het beweerde tardief instellen van het beroep:*

Overwegende dat in rechte vaststaat, dat de bestreden beschikking is gedateerd 7 maart 1959 en aan betrokkene is betekend op 9 maart 1959;

Overwegende dat het Reglement van 21 februari 1957 voor de procesvoering betreffende de geschillen bedoeld in artikel 58 van het Personeelsstatuut voor de indiening van beroepen van ambtenaren tegen de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal een termijn van twee maanden voorzag;

— dat volgens deze bepaling het op 8 mei 1959 ingediende beroep van verzoeker binnen de verlangde termijn is ingesteld, daar volgens een algemeen erkend rechtsbeginsel termijnen eerst beginnen te lopen vanaf de betekening van de bestreden beschikking;

— dat evenwel, daar bedoeld Reglement is afgeschaft bij het nieuwe Reglement voor de procesvoering van 3 maart 1959, dat geen bepaling bevat omtrent de beroepstermijnen voor geschillen tussen ambtenaren en instellingen, de Hoge Autoriteit stelt dat, daar het hier een beroep tot nietigverklaring betreft, volgens het voor beroepen tot nietigverklaring geldende recht, zoals neergelegd in artikel 33 van het Verdrag E.G.K.S., de toepasselijke termijn een maand bedraagt;

Overwegende dat ter verwerping van deze stelling in casu geen beroep behoeft te worden gedaan op het primaire betoog van verzoeker, die uit het ontbreken van een toepasselijke bepaling afleidt, dat in dit geval geen sprake is van enige vervaltermijn;

– dat toch het Reglement voor de procesvoering van 3 maart 1959, welks artikel 110 het Reglement van 1957 afschaft, eerst op 21 maart is openbaargemaakt in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen;

– dat, nog afgezien van de termijnen wegens afstand, het nieuwe Reglement vóór deze datum, waarop de justitiabelen eerst geacht konden worden daarvan kennis te hebben genomen, niet in werking kon treden;

Overwegende dat het beroepsrecht van verzoeker, op het tijdstip waarop het ontstond, derhalve werd beheerst door het Reglement van 1957;

– dat het nieuwe Reglement, nu het terzake geen bepaling bevat omtrent beroepstermijnen, niet met terugwerkende kracht ten gevolge kan hebben, dat een algemene bepaling stilzwijgend in de plaats wordt gesteld van de vroegere bepalingen omtrent de beroepen van ambtenaren, welke het Reglement van 1957 zorgvuldig had onderscheiden van die bedoeld in artikel 33 van het Verdrag, door daarvoor een bijzondere termijn vast te stellen;

– dat het beroep derhalve binnen de voorgeschreven termijnen is ingesteld;

b) *Met betrekking tot het voorwerp van het beroep:*

Overwegende dat de Hoge Autoriteit in de loop van het geding verzoekers wens heeft ingewilligd door het gevraagde ontslag op 2 juli 1959 te verlenen;

– dat dit echter niet betekent, dat het daarom zinledig is te onderzoeken of de vroegere weigering gegrond was;

– dat het onderzoek omtrent de ontvankelijkheid van het beroep in elk geval de beslissing ten aanzien van de kosten beïnvloedt;

– dat overigens verweerster, die in haar verweerschrift had gesteld dat de zaak zonder voorwerp was geraakt, deze exceptie van niet-ontvankelijkheid bij dupliek niet heeft gehandhaafd;

2. TEN PRINCIPALE

Overwegende dat verzoeker stelt dat artikel 41 van het Personeelsstatuut, dat op hem van toepassing is, is geschonden en verkeerd toegepast, daartoe aanvoerende dat hij door een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur aan de Hoge Autoriteit was verbonden, en dat hij het recht had daaraan door een eenzijdige wilsverklaring een eind te maken;

Overwegende dat in dit verband valt op te merken, dat de positie van verzoeker, als aan het Statuut onderworpen ambtenaar van de Hoge Autoriteit, niet werd bepaald door een tussen partijen gesloten overeenkomst, maar dat zij een wettelijke basis had en zo ten voor- als ten nadele werd beheerst door de algemene en onpersoonlijke bepalingen van het Statuut;

– dat hij alleen dan beroep kan instellen, indien een bepaling van het Personeelsstatuut van de Gemeenschap, in casu artikel 41, is geschonden;

Overwegende met betrekking tot dit artikel, dat verzoeker bij brief van 11 februari 1959 zonder twijfel „het ondubbelzinnige verlangen te kennen heeft gegeven om zijn werkzaamheden in dienst van de instelling te beëindigen” en dat dit ontslag normaliter moest leiden tot de gevolgen voorzien in artikel 41;

Overwegende dat de omstandigheid, dat aan een ambtenaar een verlof om redenen van persoonlijke aard wordt verleend, hem in beginsel niet van de mogelijkheid beroofd om gedurende deze periode gebruik te maken van de bevoegdheid om naar eigen goeddunken ontslag te nemen overeenkomstig de bepalingen van artikel 41 voornoemd;

Overwegende evenwel dat de Hoge Autoriteit ontkent, dat verzoeker in feite over deze mogelijkheid beschikte, daar hij, door het verlof te accepteren, afstand zou hebben gedaan van de bevoegdheid

om naar goeddunken ontslag te nemen en zou hebben ingestemd met een verlof om redenen van persoonlijke aard, totdat de Hoge Autoriteit en de andere instellingen van of behorende bij de Europese Gemeenschappen tot overeenstemming zouden zijn gekomen omtrent de positie der ambtenaren, die van de ene instelling naar de andere overgingen, of totdat die besprekingen definitief zouden zijn mislukt;

Overwegende dat in dit verband echter moet worden geconstateerd, dat deze bewering in geen van de ten processe overgelegde stukken op duidelijke en ondubbelzinnige wijze steun vindt;

dat met name de Hoge Autoriteit, die in de briefwisseling tussen partijen het laatste woord had, in haar brief van 2 mei 1958, overeenkomstig de geldende gebruiken, de duur van het aan verzoeker verleende verlof zonder meer heeft vastgesteld op twee jaar, waarbij artikel 33 van het Statuut, dat op deze maatregel van toepassing is, zonder enig voorbehoud en zonder verwijzing naar de interpretatie der feiten die de Hoge Autoriteit thans voorstaat, is aangehaald;

Overwegende dat verzoeker door het zonder meer verlenen van verlof om redenen van persoonlijke aard niettemin niet de bevoegdheid had verloren, op elk gewenst moment zijn ontslag in te dienen;

dat de Hoge Autoriteit in casu niet anders kon doen dan de geldende regels toe te passen, daar in de eerste plaats in de beschikking, vervat in de brief van 2 mei 1958, waarbij aan verzoeker een verlof om redenen van persoonlijke aard werd verleend, geen termijn was genoemd voor het verstrijken waarvan, in verband met de besprekingen tussen de Hoge Autoriteit en de Europese Investeringsbank, ontslag van verzoeker was uitgesloten, en in de tweede plaats verzoeker in zijn brief van 25 mei 1958, waarbij hij het verlof aanvaardde, niet had ingestemd met een dergelijke regeling, welke inbreuk maakte op de hem in het Statuut toegekende rechten;

Overwegende buitendien dat het bewijs, dat van de normale bepalingen is afgeweken, rust op degenen die zich op de afwijking beroept;

dat de Hoge Autoriteit dit bewijs niet naar behoren heeft geleverd;

dat verzoeker derhalve terecht de nietigverklaring heeft gevorderd van de beschikking van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit van 7 maart 1959, waarbij zijn ontslagaanvraag van 11 februari 1959 werd geweigerd;

dat zijn conclusies derhalve behoren te worden toegewezen, met veroordeling van de Hoge Autoriteit in de kosten;

III. — Van de vordering tot nietigverklaring van de beschikking vervat in de brief van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit d.d. 2 juli 1959 (Zaak 39-59)

1. STREKKING VAN HET BEROEP EN ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat verzoeker bij inleidend verzoekschrift van 31 juli 1959, waarbij de beschikking van 2 juli 1959 wordt aangevallen, slechts tot nietigverklaring concludeert „voor zover daarin de gevolgen van het ontslag en de vergoeding wegens beëindiging van het dienstverband zijn geregeld, met alle rechtsgevolgen van dien”;

dat de nauwkeurige strekking van deze vordering in het verzoekschrift alleen wordt aangeduid door de verwijzing naar de beschikking van de Hoge Autoriteit vervat in de brief van 2 juli 1959, voorzover deze verzuimt de datum van het ontslag vast te stellen en voorzover daarin de vergoedingen wegens de beëindiging van het dienstverband zijn vastgelegd;

Overwegende dat de volgende vergoedingen in het verzoekschrift worden vermeld:

- a) de installatievergoeding bij vertrek, de reiskosten wegens beëindiging van het dienstverband en de verhuiskosten (artikelen 12, 13 en 15 van het Algemeen Reglement);
- b) de terugbetaling van het op rekening van verzoeker bij het Voorzieningsfonds geboekte bedrag, de ter verkrijging van pen-

sioen op zijn bezoldiging ingehouden sommen en de uitkering bij vertrek (Algemeen Reglement, artikel 62);

dat verzoeker zijn vordering evenwel bij repliek heeft uitgebreid;

dat hij daarbij het Hof formeel verzoekt de datum vast te stellen waarop zijn op 11 februari 1959 aangevraagde ontslag van kracht wordt, daar de Hoge Autoriteit deze datum in de bestreden beschikking niet heeft vastgesteld;

dat hij voorts het Hof verzoekt te verstaan, dat de Hoge Autoriteit gehouden is aan hem uit te keren:

- a) de installatievergoeding bij vertrek ten bedrage van 4 maanden van zijn laatste bezoldiging;
- b) de reiskosten van Luxemburg naar Brussel voor hem en zijn gezin;
- c) het gekapitaliseerde bedrag van zijn saldo bij het Voorzieningsfonds;
- d) het gekapitaliseerde bedrag van de voor zijn pensioen op zijn bezoldiging ingehouden bedragen;
- e) de uitkering bij vertrek ten bedrage van anderhalf maal zijn laatste maandelijkse bezoldiging wegens een diensttijd van een jaar en tien maanden;
- f) de compensatie ter hoogte van achtdertigsten van zijn maandelijkse inkomsten wegens op 1 mei 1958 niet genoten gewoon verlof, alsmede de reiskosten wegens verlof;
- g) interesten ad 5% of een ander naar behoren vast te stellen bedrag ten honderd over de uit hoofde van deze verschillende verplichtingen verschuldigde bedragen, te rekenen vanaf 12 maart 1959, althans 11 mei 1959;

dat bij deze vermeerdering van eis dient te worden onderzocht, of de conclusies van het verzoekschrift niet worden overschreden in een mate die in strijd is met artikel 38, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering jo. artikel 22 van het Statuut van het Hof;

dat in dit verband het Hof aanneemt dat verzoeker, in zijn verzoekschrift sprekende van „de vergoedingen wegens beëindiging van het dienstverband, met alle rechtsgevolgen van dien”, het oogmerk had de financiële aspecten van zijn ontslag aan het oordeel van het Hof te onderwerpen en dat hij vervolgens bij repliek zijn vorderingen nader heeft gepreciseerd;

dat er derhalve grond bestaat, dezelve afzonderlijk te onderzoeken;

2. *DE GEVOLGEN VAN HET ONTSLAG MET BETREKKING TOT DE GEVORDERDE UITKERINGEN EN VERGOEDINGEN*

A. – Overwegende dat het in de eerste plaats gewenst voorkomt:

a) verzoeker akte te verlenen, dat de Hoge Autoriteit zich bereid heeft verklaard hem uit te betalen de compensatie wegens niet genoten gewoon verlof, overeenkomstig artikel 29, sub e, van het Algemeen Reglement van de Gemeenschap, alsmede de reiskosten wegens gewoon verlof overeenkomstig artikel 14, sub a, van hetzelfde Reglement;

dat dit aanbod aan verzoekers vordering recht doet wedervaren;

b) de Hoge Autoriteit akte te verlenen, dat verzoeker, in tegenstelling met het verzoekschrift, bij repliek niet de reiskosten van Florence, plaats van herkomst, naar Brussel vordert, doch vanaf zijn standplaats, Luxemburg, en dat hij afziet van terugbetaling van de kosten van zijn verhuizing naar Brussel, daar deze kosten hem inmiddels door de Europese Investeringsbank zijn vergoed;

dat er derhalve grond bestaat akte te verlenen, dat verzoeker van deze vorderingen afstand heeft gedaan;

B. — Overwegende dat het onderzoek der overige vorderingen het Hof aanleiding geeft tot de volgende overwegingen en beslissingen:

- a) Overwegende dat verzoeker vordert, dat het Hof hem een installatievergoeding bij vertrek toekent als bedoeld in artikel 12, sub a, van het Algemeen Reglement;

dat volgens bedoelde bepaling deze vergoeding aan de ambtenaar moet worden uitbetaald bij beëindiging van het dienstverband en na overlegging van bewijsstukken waaruit blijkt dat hij zich opnieuw heeft geïnstalleerd;

dat deze bepalingen behoren te worden gezien in het licht van de structurele eenheid der Europese Gemeenschappen en bijbehorende instellingen, welke opvatting niet toelaat dat zowel bij vertrek uit het ene dienstverband als bij de aanvang van een ander dienstverband een vergoeding wordt genoten;

dat deze vergoedingen weliswaar op vaste bedragen zijn gefixeerd, doch geen aanvulling vormen op de tevoren door de ambtenaar genoten bezoldiging, maar bij wijze van voorafgaande schatting het bedrag vaststellen, dat benodigd is voor een en dezelfde gebeurtenis, in casu de verandering van de woonplaats van de ambtenaar van de ene plaats naar de andere;

dat, daar deze overplaatsing slechts eenmaal heeft plaatsgehad, voor een desbetreffende uitkering van de Hoge Autoriteit geen grond zou bestaan, nu de Europese Investeringsbank om dezelfde reden een vergoeding heeft uitbetaald;

dat deze vordering derhalve niet voor toewijzing vatbaar is;

- b) Overwegende dat met betrekking tot de door verzoeker gevorderde vergoeding bij vertrek, als bedoeld in artikel 62, sub c, van het Algemeen Reglement, een analoge redenering behoort te worden gevolgd;

dat het in het eerste lid van dit artikel bedoelde „vertrek” naar redelijkheid behoort te worden verstaan als vertrek uit de

diensten van de Gemeenschap en dat de bijbehorende uitkering beschouwd moet worden als vergoeding wegens de omstandigheid dat de ambtenaar geen inkomsten heeft gedurende de termijn welke hij in de regel behoeft om een nieuwe werkkring te vinden;

dat deze uitleg van de bedoeling, die bij deze bepaling heeft voorgezeten, steun vindt in het eerste lid, volgens hetwelk degenen, die niet meer geacht kunnen worden een nieuwe werkkring te verwerven, geen recht hebben op een dergelijke uitkering;

dat deze vordering derhalve niet gegrond is en behoort te worden afgewezen;

- c) Overwegende dat verzoeker voorts teruggave van de reiskosten van Luxemburg naar Brussel voor zijn gezin vordert, daar de Europese Investeringsbank alleen de door hem zelf gemaakte reiskosten heeft vergoed;

dat artikel 13, sub a, ad 2, van het Algemeen Reglement terzake bepaalt, dat de ambtenaar bij de beëindiging van het dienstverband recht heeft op terugbetaling van de reiskosten van zijn standplaats naar zijn plaats van oorsprong, welke, volgens sub f van hetzelfde artikel, bij de indiensttreding van de ambtenaar wordt bepaald, waarbij rekening wordt gehouden met de plaats waarvan betrokkene afkomstig is of met de plaats, welke als centrum van zijn belangen kan worden beschouwd;

dat het Reglement derhalve slechts de terugbetaling der reiskosten voor de terugkeer van de ambtenaar van zijn standplaats naar zijn plaats van oorsprong, dat wil zeggen in casu van Luxemburg naar Florence, voorziet;

dat evenwel, hoewel deze reiskosten in het verzoekschrift worden gevorderd, verzoeker daarvan bij repliek heeft afgezien en slechts de vergoeding der reiskosten van Luxemburg naar Brussel vordert;

dat deze vordering derhalve ongegrond moet worden verklaard;

- d) Overwegende dat met betrekking tot het gekapitaliseerde bedrag, dat ten bate van verzoeker is geboekt bij het Voorzieningsfonds, vertegenwoordigende de betalingen van de instelling, en het gekapitaliseerde bedrag van de op zijn bezoldiging ingehouden bedragen, vertegenwoordigende de door betrokkene gestorte bedragen als bijdrage ter verkrijging van pensioen, kan worden vastgesteld dat in artikel 62, sub a en b, van het Algemeen Reglement de uitkering is voorgeschreven van deze bedragen, die tot het fonds behoren, hetwelk bestemd is voor de sociale zekerheid van de ambtenaren bij de beëindiging van hun dienstverband;

dat verzoeker bij zijn indiensttreding bij de Europese Investeringsbank is toegetreden tot een nieuw stelsel van sociale zekerheid waarvan de organisatie, ofwel hem niet verplicht tot een eerste storting waarbij rekening wordt gehouden met zijn dienstjaren bij de Hoge Autoriteit, ofwel hem verplicht de benodigde som te storten in een eigen fonds van de Bank;

dat in beide gevallen de Hoge Autoriteit niet het recht heeft, de uitkering te weigeren van het ten name van verzoeker gevormde reservefonds;

dat immers ofwel de Bank een, overigens onbegrijpelijke, vrijgevigheid aan de dag legt door vrijwillig zonder bijstorting de aan de indiensttreding van verzoeker voorafgaande jaren te dekken ofwel verzoeker, tot storting genoopt, te dien einde de gevorderde bedragen nodig heeft;

dat overigens in beide gevallen de kwestie ten opzichte van de Hoge Autoriteit een *res inter alios acta* is;

dat alleen in het hypothetische geval, dat een akkoord tot stand komt over de eenmaking of samensmelting van de voorzienings- en pensioenfondsen van alle drie de Gemeenschappen,

de Hoge Autoriteit het recht kan worden toegekend voor de belangen van dit gemeenschappelijk fonds op te komen, hoewel het ook dan de vraag is, op welke grond zij de plicht zou hebben, in dezen het initiatief te nemen;

dat afgezien van de geringe voortvarendheid, die de instellingen aan de dag leggen om haar organisatie aan te passen, in rechte niet voldoende is gebleken, dat de verplichting die de Hoge Autoriteit als voorwaarde voor de afgifte der fondsen aan verzoeker oplegt noodzakelijk of gewenst is;

dat toch in de toekomst de Hoge Autoriteit, als deelgenoot in een gemeenschappelijk fonds der Gemeenschappen voor sociale zekerheid, steeds vrij zal zijn de toelating van verzoeker of de omvang van zijn pensioenrechten te doen afhangen van de storting van het benodigde bedrag in het gemeenschappelijk fonds, op door haar gestelde voorwaarden;

dat deze vordering van verzoeker derhalve gegrond is;

- e) Overwegende dat ten aanzien van de interessen die verzoeker onderscheidenlijk vanaf 12 maart of 11 mei 1959 vordert over de door hem verlangde bedragen, het volgende onderscheid dient te worden gemaakt:

dat indien verzoeker doelt op moratoire interessen, deze in beginsel het bedrag vormen waarop volgens de wet de schade wordt gewaardeerd, die ontstaat door verzuim in de nakoming van een verplichting, welk verzuim bij een voorafgaande ingebrekestelling behoort te worden geconstateerd;

dat echter in het onderhavige geval, zelfs indien bij afwezigheid van enige andere handeling van verzoeker het inleidend verzoekschrift als ingebrekestelling moet worden beschouwd, de vordering moet worden afgewezen omdat het gemeenschapsrecht geen wettelijke bepalingen kent omtrent moratoire interessen;

dat indien verzoeker doelt op compensatoire interessen, deze weliswaar zonder voorafgaande ingebrekestelling verschuldigd worden terzake van schadevergoeding wegens wanprestatie, doch dat voor de toewijzing daarvan een schade vereist is, die in casu niet vaststaat, noch zelfs is gesteld en waarvoor evenmin bewijs is aangeboden;

dat deze vordering van verzoeker derhalve behoort te worden afgewezen;

3. *MET BETREKKING TOT DE DATUM VAN INGANG
VAN HET ONTSLAG*

Overwegende naar aanleiding van voorgaande overwegingen, dat de vraag op welke datum het door verzoeker op 11 februari 1959 ingediende ontslag van kracht wordt, niet rechtstreeks van belang is, daar deze vraag niet van invloed is op de vorderingen welke hierboven aan verzoeker zijn toegewezen;

dat aan deze vordering derhalve wegens niet-ontvankelijkheid moet worden voorbijgegaan;

IV. Kosten

Overwegende dat krachtens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof de door de Hoge Autoriteit gemaakte kosten te haren laste blijven;

Overwegende met betrekking tot de door verzoeker gemaakte kosten, dat hij in de zaak 27-59 in het gelijk is gesteld en dat de Hoge Autoriteit derhalve overeenkomstig artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering in de door hem gemaakte kosten moet worden veroordeeld;

dat in de zaak 39-59 grond bestaat de kosten te compenseren overeenkomstig artikel 69, paragraaf 3, van het Reglement, daar partijen onderscheidenlijk op verschillende punten in het ongelijk zijn gesteld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, in het bijzonder de artikelen 2, 33, 41 en 58;

Gelet op het Algemeen Reglement van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, in het bijzonder de artikelen 12, 13, 14, 15, 29, 47, 61, 62 en 91;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal van 21 februari 1957 betreffende de geschillen bedoeld in artikel 58 van het Personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (TWEEDE KAMER)

Recht doende,

1. Voegt de beroepen door Alberto Campolongo aanhangig gemaakt onder de Nos. 27-59 en 39-59, ter berechting bij dit arrest;
2. Vernietigt de beschikking vervat in de brief van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit van 7 maart 1959, waarbij Alberto Campolongo is medegedeeld, dat zijn ontslagaanvraag niet kon worden aanvaard;

3. Verleent verzoeker akte, dat de Hoge Autoriteit zich tijdens het geding heeft bereid verklaard, hem overeenkomstig artikel 29, sub e, van het Algemeen Reglement van de Gemeenschap, ter compensatie van op het tijdstip van de beëindiging van zijn dienstverband niet genoten gewoon verlof een bedrag ter hoogte van achtdertigsten van zijn maandelijks bezoldiging op het tijdstip van de beëindiging van zijn dienstverband uit te keren;
4. Verleent verzoeker akte, dat de Hoge Autoriteit zich bereid heeft verklaard, hem overeenkomstig artikel 14, sub a, van het Algemeen Reglement van de Gemeenschap de reiskosten wegens gewoon verlof voor hem en zijn gezin van Luxemburg naar Florence uit te keren;
5. Verleent de Hoge Autoriteit akte, dat verzoeker tijdens het geding heeft afgezien van terugvordering van de reiskosten van Luxemburg naar Florence voor hem en zijn gezin, waarop hij op grond van artikel 13, sub a, ad 2. van het Algemeen Reglement van de Gemeenschap aanspraak maakte;
6. Verleent de Hoge Autoriteit akte, dat verzoeker heeft afgezien van terugvordering van de verhuiskosten van Luxemburg naar Brussel;
7. Ontzegt de vordering van verzoeker tot toekenning van een installatievergoeding bij vertrek als bedoeld in artikel 12, sub a, van het Algemeen Reglement van de Gemeenschap;
8. Ontzegt de vordering van verzoeker tot toekenning van een uitkering bij vertrek als bedoeld in artikel 62, sub c, van het Algemeen Reglement van de Gemeenschap;
9. Ontzegt de vordering van verzoeker tot terugbetaling van de reiskosten van Luxemburg naar Brussel voor hem en zijn gezin;
10. Bepaalt dat de Hoge Autoriteit is gehouden aan verzoeker uit te keren het bedrag, dat bij de beëindiging van zijn dienstver-

band te zijnen name bij het Voorzieningsfonds voor het personeel van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal was geboekt, gekapitaliseerd naar het percentage bedoeld in artikel 91 van het Algemeen Reglement van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

11. Bepaalt dat de Hoge Autoriteit is gehouden aan verzoeker uit te keren het bedrag van de op zijn bezoldiging ingehouden bedragen als bijdrage ter verkrijging van een pensioen, gekapitaliseerd naar het percentage bedoeld in artikel 91 van het Algemeen Reglement van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, met aftrek van de op deze inhoudingen eventueel opgenomen bedragen;
12. Ontzegt de vordering van verzoeker tot toekenning van interessen;
13. Ontzegt de vordering van verzoeker tot vaststelling van de datum, waarop zijn ontslag van kracht wordt;
14. Veroordeelt de Hoge Autoriteit aan verzoeker de door hem in de zaak 27-59 gemaakte kosten te vergoeden;

Veroordeelt de Hoge Autoriteit aan verzoeker een derde van de door hem in de zaak 39-59 gemaakte kosten te vergoeden;

Bepaalt dat de Hoge Autoriteit haar eigen kosten draagt;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op vijftien juli negentienhonderd zestig.

Rossi

DONNER

HAMMES

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vijftien juli negentienhonderd zestig.

De Griffier,
A. VAN HOUTTE

De President van de Tweede Kamer,
R. Rossi